

1. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΟΙΝΗ – ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ:

Αγία Γραφή, Λουκ. ι' 25-37 «Η παραβολή του καλού Σαμαρείτη»,

Καὶ ἰδοὺ νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; 26 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; 27 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· 28 εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ καὶ ζήσῃ. 29 ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;

30 Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχά, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. 31 κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. 32 ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. 33 Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, 34 καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· 35 καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. 36 τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; 37 ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως.

2. ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ:

Γ. Βιζυηνού, «Το μόνον της ζωῆς του ταξείδιον»

Ὅτε μ' ἐστρατολόγουν δια το ἐντιμον των ραπτῶν ἐπάγγελμα, ουδεμία υπόσχεσις των ἐνεποίησεν ἐπὶ της παιδικῆς μου φαντασίας τόσον γοητευτικὴν ἐντύπωσιν, ὅσον ἡ διαβεβαίωσις, ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμελλον να ράπτω τα φορέματα της θυγατρὸς του Βασιλέως.

Εγνώριζον πολὺ καλὰ ὅτι “οἱ βασιλοπούλαις” ἔχουν ἐξαιρετικὴν τινὰ ἀδυναμίαν εἰς τα ραφτόπουλα, μάλιστα, ὅταν αὐτὰ ηξέυρουν να τραγουδοῦν τοὺς ἐπαίνους των θελγῆτρων αὐτῶν, ἐνῶ ράπτουν τα “βλατιά”, με τα ὁποῖα στολίζουν τα κάλλη των.

Εγνώριζον, πως ὅταν ἐρωτευθῇ καμμία βασιλοπούλα με το ραφτάκι της, δὲν χορατεύει· μόνον ἐρωτεύεται εἰς τα γερά· καὶ ἀρρωστά· καὶ πέφτει στο κρεβάτι· καὶ γίνεται τοῦ θανάτου· καὶ κανεὶς ἱατρός δὲν ἡμπορεῖ να την ἱατρεύσῃ, καμμία μάγισσα να την φέρῃ στα καλὰ της. — Ὡς που φωνάζει ἐπὶ τέλους τὸν πατέρα της ἡ βασιλοπούλα καὶ τοῦ το λέγει παστρικά παστρικά: «Πατεράκι μου, ἢ το ραφτόπουλο, που τραγουδᾷ τόσον εὐμορφα, ἢ θα πεθάνω!»

Ὁ βασιλεὺς ἄλλο παιδί δὲν ἔχει. Τί να κάμῃ; Φορεῖ τὴν κορῶνα τοῦ στο κεφάλι, καὶ πηγαίνει στα πόδια τοῦ ραφτόπουλου καὶ «Στον Θεό καὶ στα χέρια σου!» τοῦ κράζει! «Κάμε μου τὴν χάρι να πάρῃς τὴν κόρη μου. Κάμε μου τὴν χάρι να γενῇς γαμβρός μου. Ἀλλὰ δεῖξε δα προτῆτερα καὶ καμμία παλληκαριά, δια να μὴν πῆσω ἀπὸ τὴν υπόληψί μου, ὡσάν βασιλέας ὅπου εἶμαι».

Το ραφτόπουλο, το φαίνεται, πως ἔχει σκαλώσει στὸν λαιμό τοῦ κανένα στυφὸ μέσπιλο καὶ δὲν ἡμπορεῖ να καταπιῇ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι δὲν ἔχει να καταπιῇ τίποτε, γιατί ὡς καὶ το σάλιο τοῦ ἐξεράθη μέσ' στὸν λάρυγγά τοῦ. Τόσο πολὺ ἐφοβήθηκε σαν εἶδε τὸν βασιλέα με τὴν κορῶνα!

Ο βασιλεύς με την κορώνα τού “παπαρίζει” τον ώμο, και το ρωτά να του ειπή και καλά: τί είναι άξιο το ραφτόπουλο να κάμη. Περιμένει δε με ενδόμυχον χαράν ν' ακούση, ότι ο επίδοξος γαμβρός του είναι άξιος να καταβάση κανένα ζωντανό λεοντάρι από τα βουνά, ή να σκοτώση κανένα δράκοντα, ή να κυριεύση κανένα βασίλειο.

Το ραφτόπουλο εις το μεταξύ επήρε θάρρος, αλλά δι' αυτό δεν έχασε και τον νου του να πα να “πετσοκόβεται” με τα θηρία δια να γείνη γαμβρός της Μεγαλειότητός του. Το ραφτόπουλο είναι εν γένει ειρηνικός άνθρωπος. Και επειδή τα καταφέρει καλλίτερα όταν ψάλλη, παρά όταν ομιλή, αποκρίνεται προς τον βασιλέα τραγουδιστά τραγουδιστά και του λέγει, πως είναι άξιο και δυνατό —

να ράψη τα νυφιάτικα χωρίς ραφή και ράμμα».

«Καλά, βρε άτιμε!» βάλλει με το νου του ο βασιλεύς ο οποίος δεν συγκινείται πολύ πολύ από τραγούδια. «Θα σου δείξω εγώ πώς ξεμυαλίζεις το παιδί μου, αφού δεν έχεις ενός λεπτού παλληκαριά μέσ' τα στήθη σου!» Έπειτα βλέπει το ραφτόπουλο με κάτι άσχημαις ματιαίς, και — «Πολύ καλά, του λέγει, κυρ γαμβρέ! Ράψε μου λοιπόν σαράντα φορεσιαίς νυφιάτικαις, καθώς ταιριάζουν εις μίαν βασιλοπούλαν και πρόσεξε να μην τύχη και διακρίνω καμμίαν ραφήν, και καμμίαν κλωστήν πουθενά! Φρόντισε όμως να τας έχης ετοιμούς αύριον πρῶτῳ πρῶτῳ, πριν εβγή ο ήλιος, γιατί αλλιώς — Σου κόβω το κεφάλι!».

Και ο βασιλεύς με την κορώνα δεν χορατεύει αυτήν την στιγμήν. Το έχει πάρει απόφασιν ο φιλόδοξος άνθρωπος, να σκοτώση το ραφτόπουλο για να δώση την κόρη του εις κανένα μεγαλοσιάνο!

Κατ' ευτυχίαν το ραφτόπουλο έχει σίγουρη την δουλειά του και δεν σκοτίζεται πολύ πολύ. Διότι είναι — άλλοι μεν λέγουν υιός, άλλοι δε λέγουν εγγονός της Νεράιδας. Και έχει μίαν δακτυλήθραν με πάτο, την οποίαν ποτέ δεν αφαιρεί από το δάκτυλόν του.

Όλην εκείνην την εσπέραν τρώγει και πίνει και διασκεδάζει. Επάνω εις τα μεσάνυκτα που κοιμούνται ο “μάστορης” και οι “καλφάδες”, εβγάλλει την δακτυλήθραν από το δάκτυλόν του, παίρνει μίαν χρυσήν τρίχαν που έχει αυτού μέσα φυλαγμένην, και καίει την ακρίτσα της εις την φλόγαν του λυχναρίου. Εκεί παρουσιάζεται εμπρός του η χρυσόμαλλη Νεράιδα...

— Τί στενοχωρία έχεις, αγάπη μου;

— Το και το, αποκρίνεται το ραφτόπουλο, λέγοντας την ιστορία.

Η χρυσόμαλλη Νεράιδα, που του έχει τάξει να το γλυτώνη οσάκις κινδυνεύει, χτυπά τα λευκά της χεράκια τρεις φοραίς, και —διες εσύ!— Σαράντα λευκονδυμένα Νεραϊδόπουλα, τῶνα ευμορφότερο απ' το άλλο, με κάτι γλυκά τραγούδια, με κάτι μαργιόλικα λυγίσματα εις τον αέρα, θέτουν κάθε μία εμπρός εις το ραφτάκι τα πολυτιμότερα υφάσματα της οικουμένης.

Το ραφτόπουλο κόφτει και η νεράιδες ράφτουν· και ράφτουν και τραγουδούν και αστεϊζονται και πειράζουν το ραφτόπουλο καμμιά φορά τόσον ερωτότροπα, τόσον γαργαλιστικά, που αν δεν ήτον η μητέρα τους εκεί κοντά, θα του έπαιρναν τον νου του χωρίς άλλο. Μα η χρυσόμαλλη Νεράιδα ταις προσέχει, ταις οδηγεί και ταις παρακινεί, και τελειώνουν τα νυφιάτικα, πριν ή λαλήσ' ο πετεινός, πριν έβγ' ο ήλιος.

Μόλις προφθάνουν να φύγουν οι Νεράιδες, νά και ο βασιλέας που εμβαίνει με την κορώνα στο κεφάλι και με τους δημίους καταπόδι του: Έρχεται να σφάξη το ραφτόπουλο! Αλλά εκεί που εμβαίνει βλέπει ταις σαράντα νυφιάτικαις φορεσιαίς κρεμασμέναις εις το σχοινί χωρίς ραφή και ράμμα, και θαμβώνουνται τα μάτια του: Το χρυσάφι και το μαργαριτάρι, που έχουν επάνω κεντημένο, αξίζει όλο του το ψωροβασίλειο!

Ο βασιλεύς με την κορώνα δαγκάνει τα χείλη του. Παίρνει το ραφτόπουλο από το χέρι, το πηγαίνει στο παλάτι και του δίδει την κόρην του, και τελειώνει η ιστορία. —